

ข้อมูลพืชสำหรับการพยากรณ์และเตือนภัยศัตรูพืชสำหรับพื้นที่ สวพ. 3

ชนิดพืช มะม่วง

เดือน	ระยะพืช	ศัตรูพืชที่พบ	ลักษณะอาการที่อาจพบ	แนวทางในการป้องกันกำจัดในพื้นที่
เมษายน	ผลแก่/เก็บเกี่ยว	เพลี้ยแป้ง 	ปกติเพลี้ยแป้งอยู่รวมกันเป็นกลุ่มและมีราดำ (sooty mold) ขึ้นปกคลุมทั่วบริเวณที่มีเพลี้ยแป้งเหล่านี้อาศัยอยู่ พบการทำลายทั่วไป บริเวณ กิ่ง ใบ ผล โดยเฉพาะด้านหลังใบ มีมดเป็นตัวการที่นำเพลี้ยแป้งให้แพร่กระจายไปยังส่วนต่างๆ ของลำต้น	<ol style="list-style-type: none"> เมื่อพบเพลี้ยระบาดควรฉีดพ่นด้วยสารฆ่าแมลง มาลาไทออน อัตรา 30 มิลลิลิตร หรือ ไทอะมีโทกแซม อัตรา 2.5 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หากจะให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นให้ผสมสารจับใบ อัตรา 3-5 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร เพื่อเพิ่มการแพร่กระจายและการจับติด ใช้น้ำฉีดร่วมด้วยจะช่วยลดจำนวนเพลี้ยแป้งลงได้

ข้อมูลพืชสำหรับการพยากรณ์และเตือนภัยศัตรูพืชสำหรับพื้นที่ สวพ. 3

ชนิดพืช มะม่วง

เดือน	ระยะพืช	ศัตรูพืชที่พบ	ลักษณะอาการที่อาจพบ	แนวทางในการป้องกันกำจัดในพื้นที่
เมษายน	ผลแก่/เก็บเกี่ยว	เพลี้ยไฟ 	ตัวอ่อนและตัวเต็มวัย ใช้ปากเขี่ยเนื้อเยื่อ และดูดน้ำเลี้ยงจากเซลล์พืชบริเวณใบอ่อน ยอดอ่อน ตุ่มตาใบ ตุ่มตาดอก ช่อดอกมะม่วง โดยเฉพาะฐานรองดอก และขั้วผลอ่อน ทำให้เซลล์บริเวณนั้นถูกทำลาย กรณีที่ระบาดไม่รุนแรงจะปรากฏแผลชัดเจนเป็นวงใกล้ขั้วผล มีสีเทาเงินเกือบดำ หรือผลบิดเบี้ยว ถ้าทำลายรุนแรง ผิวของผลมะม่วงจะเป็นสีดำเกือบทั้งหมด ทำให้ผลผลิตมีราคาต่ำลง การทำลายในระยะติดดอกจะทำให้ช่อดอกหงิกงอ ดอกร่วงไม่ติดผล หรือทำให้ติดผลน้อย ส่วนอาการที่ปรากฏบนยอดอ่อนจะทำให้ใบที่แตกใหม่ แคระแกร็น ขอบใบและปลายใบไหม้ ใบอาจร่วงตั้งแต่ยังเล็ก ๆ สำหรับใบที่ขนาดโตแล้ว เพลี้ยไฟมักจะทำลายตามขอบใบทำให้ใบม้วนงอ และปลายใบไหม้ ถ้าเป็นการทำลายที่ยอดจะรุนแรง ทำให้ยอดแห้งไม่แทงช่อใบหรือช่อดอก การทำลายที่ตา ช่อดอกบิดเบี้ยว หงิกงอหรือติดผลน้อย ผลเล็กๆ ที่ถูกเพลี้ยไฟพริกทำลายอาจร่วงหล่นได้	1. ถ้าพบไม่มากให้ตัดส่วนที่แมลงระบาดไปเผาทิ้ง เพราะเพลี้ยไฟมักอยู่กันเป็นกลุ่มบริเวณส่วนยอดอ่อนของพืช 2. การพ่นสารฆ่าแมลง ควรพ่นระยะติดดอกอย่างน้อย 2 ครั้ง คือ ระยะเริ่มแทงช่อดอก และระยะเริ่มติดผลขนาดมะเขือพวง (ประมาณ 0.5-1.0 เซนติเมตร) ถ้าหากปีใดพบเพลี้ยไฟระบาดรุนแรงก็จำเป็นต้องพ่นซ้ำในระยะก่อนดอกบาน 3. สารฆ่าแมลงที่แนะนำ เช่น สไปนีโทแรม 12% SC อัตรา 20 มิลลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ คลอร์ฟินาเพอร์ 10% SC อัตรา 30 มิลลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ อะบาเมกติน 1.8% EC อัตรา 50 มิลลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร

ข้อมูลพืชสำหรับการพยากรณ์และเตือนภัยศัตรูพืชสำหรับพื้นที่ สวพ. 3

ชนิดพืช มะม่วง

เดือน	ระยะพืช	ศัตรูพืชที่พบ	ลักษณะอาการที่อาจพบ	แนวทางในการป้องกันกำจัดในพื้นที่
เมษายน	ผลแก่/เก็บเกี่ยว	เพลี้ยหอย	<p>เพลี้ยหอยที่พบบนมะม่วงมีเพลี้ยหอยเกราะอ่อน (Soft scale) โดยเกาะอยู่ตามใบ กิ่ง ลำต้น และผล</p> <p>ความสำคัญของเพลี้ยหอย คือ ตัวอ่อนวัยที่หนึ่งสามารถเคลื่อนที่ได้ ต่อมาจะเกาะนิ่งกับส่วนของพืช และดูดกินน้ำเลี้ยงจากพืช ความรุนแรงในการทำลายพืชเกิดขึ้นเนื่องจากเพลี้ยหอยจะสร้างไขมาปกคลุม การแพร่กระจายของเพลี้ยหอยมักอาศัยลม มด และคนเป็นตัวแพร่กระจาย</p> <p>เพลี้ยหอยเกราะอ่อนสีน้ำตาล (brown soft scale): เพลี้ยหอยดูดกินน้ำเลี้ยง ทำให้กิ่งและใบเหี่ยวแห้งร่วงหล่นและอาจแห้งตายได้ มักอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม และจะปล่อยน้ำหวาน (honeydew) ออกมาทำให้เกิดราดำเจริญเติบโตปกคลุมบริเวณที่ถูกเพลี้ยหอยทำลาย ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายรุนแรงมาก ในการทำลายของเพลี้ยหอยจะพบมดเป็นตัวการสำคัญในการช่วยเพิ่มการแพร่ระบาดมากขึ้น</p> <p>เพลี้ยหอยเกราะอ่อนสีผึ้ง (wax scale): เพลี้ยหอยดูดกินน้ำเลี้ยงจากใบ กิ่ง มักพบบริเวณด้านหลังของใบ โดยเฉพาะบริเวณเส้นแขนกลางใบ โดยจะรวมกันเป็นกลุ่ม และจะพบหนาแน่นจากเส้นกลางใบ ออกไปยังแผ่นใบ เพลี้ยหอยจะปล่อยน้ำหวานออกมาและมีราดำปกคลุม นอกจากนี้ ยังพบเพลี้ยแป้งร่วมทำลายด้วย</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. กำจัดมด ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งทำให้เพลี้ยหอยแพร่ระบาดได้รวดเร็ว โดยใช้สารฆ่าแมลงไซเปอร์เมทริน อัตรา 5 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร 2. เมื่อพบเพลี้ยระบาดควรพ่นด้วยสารฆ่าแมลง มาลาไทออน อัตรา 30 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หากจะให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นให้ผสมสารจับใบ อัตรา 3-5 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร เพื่อเพิ่มการแพร่กระจายและการจับติด

ข้อมูลพืชสำหรับการพยากรณ์และเตือนภัยศัตรูพืชสำหรับพื้นที่ สวพ. 3

ชนิดพืช มะม่วง

เดือน	ระยะพืช	ศัตรูพืชที่พบ	ลักษณะอาการที่อาจพบ	แนวทางในการป้องกันกำจัดในพื้นที่
เมษายน	ผลแก่/เก็บเกี่ยว	แมลงวันผลไม้ 	<p>เพศเมีย ใช้วัยวางไข่ วางไข่ไปในผล</p> <p>ตัวหนอนที่ฟักจากไข่ อาศัยและซ่อนไข้อยู่ภายใน ทำให้ผลเน่าเสีย และร่วงหล่นลงพื้น ตัวหนอนที่โตเต็มที่เจาะออกจากผลเพื่อเข้าดักแด้ในดินแล้วจึงออกเป็นตัวเต็มวัย แมลงวันผลไม้วางไข่ในผลไม้สุก และมีเปลือกบาง</p> <p>ในระยะเริ่มแรกสังเกตได้ยาก อาจพบอาการช้ำบริเวณใต้ผิวเปลือก เมื่อหนอนโตขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ผลเน่า ผลที่ถูกทำลายนี้มักมีโรคและแมลงชนิดอื่น ๆ เข้าทำลายซ้ำ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ทำความสะอาดแปลงปลูก โดยเก็บผลไม้ที่เน่าเสียจากการเข้าทำลายของแมลงวันผลไม้ฝังกลบให้หน้าดินหนาอย่างน้อย 15 เซนติเมตร 2. ห่อผลด้วยถุงกระดาษสีน้ำตาล หรือถุงกระดาษที่ภายในเคลือบด้วยกระดาษคาร์บอน โดยเริ่มห่อเมื่อมะม่วงติดผลได้อายุประมาณ 60 วัน 3. การใช้กับดักสารล่อเมทิล ยูจินอล เพื่อเป็นตัวชี้วัดปริมาณแมลงวันผลไม้ในแปลงปลูก โดยใช้กับดักที่ภายในแขวนก้อนสารล่อเมทิล ยูจินอล ผสมสารฆ่าแมลงมาลาไทยอน 83% EC ในอัตรา 4:1 แขวนในทรงพุ่มที่ระดับความสูงประมาณ 1-1.5 เมตร จำนวน 1 กับดักต่อพื้นที่ 1 ไร่ หมั่นสังเกตปริมาณแมลงวันผลไม้ในกับดักทุกสัปดาห์ ถ้าพบว่ามีปริมาณแมลงวันผลไม้ในกับดักมากขึ้นให้พ่นสารฆ่าแมลงเพื่อลดปริมาณในแปลงปลูก 4. ใช้สารฆ่าแมลง มาลาไทยอน 83% EC อัตรา 20-30 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ไตรอะโซฟอส 40% EC อัตรา 20-30 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ แลมบ์ดา-ไซฮาโลทริน 2.5% ซีเอส อัตรา 5 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร พ่น 1-2 ครั้ง ห่างกัน 7 วัน เมื่อพบว่ามีการระบาดมาก 5. พ่นด้วยเหยื่อพิษที่ประกอบด้วยอีสต์โปรตีน อัตรา 200 มิลลิลิตร ผสมกับสารฆ่าแมลง มาลาไทยอน 83% EC อัตรา 10 มิลลิลิตรในน้ำ 5 ลิตร ทุก 7 วัน โดยพ่นเป็นแถบ แถวละ 1 แถบ หรือถ้าพ่นแถวละ 2 แถบ ให้พ่นแถวเว้นแถว ขนาดกว้างแถบละ 30 เซนติเมตร ในเวลาเช้าตรู่ ควรเริ่มพ่นก่อนเริ่มทำการเก็บเกี่ยวผลผลิต 1 เดือน

ข้อมูลพืชสำหรับการพยากรณ์และเตือนภัยศัตรูพืชสำหรับพื้นที่ สวพ. 3

ชนิดพืช มะม่วง

เดือน	ระยะพืช	ศัตรูพืชที่พบ	ลักษณะอาการที่อาจพบ	แนวทางในการป้องกันกำจัดในพื้นที่
เมษายน	ผลแก่/เก็บเกี่ยว	โรคแอนแทรคโนส 	เชื้อสาเหตุโรคเข้าทำลายพืชได้ในทุกระยะการเจริญเติบโต โดยมีลักษณะอาการ ดังนี้ <u>อาการที่ใบ</u> ใบอ่อนพบจุดดำน้ำ ต่อมาเปลี่ยนเป็นแผลสีน้ำตาลดำ หากอาการรุนแรงแผลจะขยายตัวอย่างรวดเร็วติดต่อกันทั้งผืนใบ ทำให้ใบบิดเบี้ยว เสียรูปทรง ยึดอ่อนเหี่ยวและดำ ส่วนใบแก่พบแผลรูปร่างค่อนข้างเหลี่ยม หากอาการรุนแรงแผลจะทะลุเป็นรู <u>อาการที่ช่อดอก</u> พบจุดหรือขีดสีน้ำตาลแดงเล็ก ๆ บนก้านช่อดอก ต่อมาแผลขยายใหญ่ หากมีความชื้นสูงจะพบเมือกสีส้ม ซึ่งเป็นกลุ่มสปอร์ของเชื้อราสาเหตุโรคอยู่ที่บริเวณแผล ทำให้ช่อดอกเหี่ยวแห้ง ดอกหลุดร่วงก่อนติดผล <u>อาการที่ผลอ่อน</u> พบจุดแผลสีน้ำตาลดำ ถ้าสภาพแวดล้อมเหมาะสมผลที่ถูกทำลายจะเป็นสีดำและหลุดร่วงก่อนกำหนด ในบางครั้งเชื้อสาเหตุโรคเข้าทำลายแบบแฝงในผลอ่อน โดยไม่แสดงอาการของโรค แต่จะแสดงอาการของโรคเมื่อผลสุก และอาการรุนแรงมากขึ้นตามความสุกของผล <u>อาการที่ผลแก่</u> หรือผลสุกหลังเก็บเกี่ยว พบจุดแผลสีดำเล็ก ๆ ต่อมาแผลขยายลูกกลมและยุบตัวลง ถ้ามีหลายแผลขยายมาติดกัน ขนาดของแผลจะกว้างขึ้นและยุบตัวเป็นแอ่งบวม ทำให้เน่าทั้งผล บางครั้งพบเมือกสีส้ม ซึ่งเป็นกลุ่มสปอร์ของเชื้อราสาเหตุโรคอยู่ที่บริเวณแผล	<ol style="list-style-type: none"> 1. หมั่นตรวจแปลงปลูกอย่างสม่ำเสมอ เมื่อพบมะม่วงเริ่มมีอาการของโรค ตัดแต่งและเก็บส่วนที่เป็นโรค นำไปทำลายนอกแปลงปลูก เพื่อลดปริมาณเชื้อสาเหตุโรค 2. กำจัดวัชพืชรอบโคนต้น เพื่อลดความชื้นในทรงพุ่ม 3. ควบคุมปริมาณธาตุอาหารให้เหมาะสม ไม่ควรใส่ปุ๋ยไนโตรเจนมากเกินไป 4. แหล่งปลูกที่พบการระบาดของโรคเป็นประจำ ในช่วงที่มะม่วงแตกใบอ่อน เริ่มแทงช่อดอก และหลังติดผลอ่อน ควรพ่นด้วยสารป้องกันกำจัดโรคพืช เช่น แมนโคเซบ 80% WP อัตรา 50 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ อะซอกซีสโตรบิน 25% SC อัตรา 10 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ โพรคลอราซ 45% EC อัตรา 15 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร พ่นทุก 7 - 10 วัน 5. หลังการเก็บเกี่ยวผลผลิต ควรตัดแต่งกิ่งเพื่อให้ทรงพุ่มโปร่ง โดยเฉพาะกิ่งที่เป็นโรค และเก็บส่วนที่เป็นโรค นำไปทำลายนอกแปลงปลูก เพื่อไม่ให้เป็นแหล่งสะสมของโรคในฤดูกาลผลิตต่อไป <p>*ควรหลีกเลี่ยงการพ่นสารป้องกันกำจัดโรคพืช ในช่วงดอกบาน เพื่อป้องกันผลกระทบต่อผสมเกสรของพืชผลกระทบต่อการผสมเกสรของพืช</p>